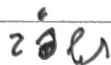

Baruch Taub <baruchtaub120@gmail.com>

PARSHAT EMOR

1 message

Baruch Taub <baruchtaub120@gmail.com>
To: Rabbi Taub <baruchtaub120@gmail.com>

Sun, May 1, 2022 at 10:44 AM

שם משמאל ויקרא פרשת אמור שנה תרעב. 1.

ל"ג בעומר
יש להתבונן במה שאמרו ז"ל (יבמות ס"ב ב) כ"ד אלף תלמידים היו לו לרע"ק וכולם מתו מפסח ועד עצרת מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, ואמרו ז"ל (טור ובי"א או"ח סי' תצ"ג) בל"ג בעומר פסקו למות, איך הצדיקים הללו שהי' לבם ברשותם להטות לכל אשר יחפצו, מדוע לא נהגו כבוד זה לזה, והעונש הי' בזמן הזה דוקא. ונראה דהנה ענין נהיגת כבוד זה בזה כבר אמרנו שהיא מצד שרואה בחברו מעלה שאין בו ע"כ נוהג כבוד בו שהרי בפרט זה הוא גבוה ממנו, וכן זה בזה, שלא יתכן שלא יהי' אחד גבוה מחברו בפרט אחד. והנה באדם פרטי אף שיש בו אברים חלוקים במעלה, מ"מ אין שייך לומר שאבר זה יחלוק כבוד לזה שהרי הכל אחד, וא"כ לכאורה חברים שהם כאיש אחד בלב אחד ממש יש מקום לומר שלא שייכת חלוקת כבוד זה לזה שהרי כולם כאיש אחד ממש. ונראה שזה הי' טעם תלמידי רע"ק. אבל באמת אינו כן, שהרי כל צדיק וצדיק יש לו מדור בפני עצמו, ואינו דומה לאדם אחד, ואף שנרצים מצד הכלל מ"מ נרצים ג"כ מצד הפרט, וידון כל אחד ואחד בנקודת לבבו לבד, וכעין ששמעתי מכ"ק אבי אדומו"ר זצלה"ה פירוש דברי המדרש (פ' ויקהל) כשהוא רוצה קורא את כולם כאחד שנאמר לכולם בשם יקרא וכשהוא רוצה קורא את כל אחד ואחד בשמו לכך נאמר לכולם שמות יקרא, היינו שיש שהם נרצים מצד הכלל ויש שהם נרצים גם מצד הפרט:

והנה סדר החדשים ניסן אייר סיון הגיד כ"ק אבי אדומו"ר זצלה"ה שניסן מזלו טלה שאין להם אלא קול אחד אז הוא זמן הריצוי מצד כלל ישראל, וזה מורה נמי מצות פסח שה לבית אבות, אייר מזלו שור הוא זמן ריצוי כל פרט ופרט לעצמו, ורמזו ז"ל בש"ס ר"ה (כ"ו א) בקרן פרה דקאי גילדא גילדא מתחזי כשנים ושלושה שופרות, מורה על התחלקות הפרטים, וסיון מזלו תאומים אז היא זמן ריצוי משני הפנים יחדיו מצד הכלל ומצד הפרט, וע"כ במדרש (פתיחתא דאיכה סי' כ') כיון שנעשו ישראל כאיש אחד בלב אחד באותה שעה אמר הקדוש ברוך הוא הרי השעה שאתן תורה לבני, ועוד במדרש (דבר"פ ז') אילו היו ישראל חסרים אפילו אדם אחד לא היתה השכינה נגלית עליהן, הרי הריצוי מצד הכלל ומ"מ כל אחד ואחד קיבל לפי מה שהוא כאמרם ז"ל (מכילתא פ' יתרו) אתה עושה מחיצה לעצמך ואהרן מחיצה לעצמו וכו', וכן אמרם ז"ל (שמו"ר פ' כ"ט) קטנים לפי כחם וכו', עכ"ד:

ויש לומר דהיינו מה שרוב ימי הספירה הם בחודש אייר, כידוע מענין הספירה שהוא זמן בירור לכל אחד ואחד בפני עצמו, כמ"ש ז"ל (מנחות ס"ה ב) וספרתם לכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד, וכל אחד אינו יוצא בספירת חבירו, ועם כל זה יש מענין הספירה התכללות כל הכלל כולו, זה יש לו מדה טובה זו ביותר, וזה את זו. ויש לומר שרמז יש לזה הענין שמצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי (שם ס"ו א), יומי הוא הכנה לריצוי הפרט ושבועי לריצוי הכלל, וכל זה הוא הכנה לחג השבועות שהריצוי הוא בשניהם יחד. וע"כ הקדושים הללו תלמידי רע"ק שהי' להם לדייק מענין חודש אייר והספירה היפוך סברתם ולא דייקו ע"כ נעשו, כדכתיב (תהלים נ') וסביביו נשערה מאד, ובזמן ההוא דייקא:

והנה כבר אמרנו שכמו ששלוש משמורות היו הלילה ובמשמר השלישי נתנוצץ בו אור היום והוא תגבורת החסדים כנודע ממה שרמזו ז"ל (ברכות ג' א) תינוק יונק משדי אמו ואשה מספרת עם בעלה, כן ל"ג בעומר שכבר עברו שני שלישי הספירה מתנוצץ אור של חג השבועות, ובו אף שהיו כולם כאיש אחד בלב אחד מ"מ כל אחד ואחד קיבל בפרטות לפי מה שהוא אתה מחיצה לעצמך ואהרן מחיצה לעצמו, קטנים לפי כחם, זקנים לפי כחם כנ"ל, והקדושים הללו בודאי הרגישו זה, ומסתמא שוב עשו כמו שאריו, ע"כ פסקו אז למות:

26 מאזיקים

לנקודה זו גופא התנגד המקלל. הוא יצא מעולמו והתנתק כליל משורשו, כתוצאה מכך שזלזל במצות לחם הפנים, וכפר בכלליות ענין חיבור התחתונים לשורשם למעלה.

סיום

הרי עמדנו על הדעות השונות בהסבר המלה "יוצא". אומנם לכל הדעות נוכל להבין סמיכות פרשת המועדים לפרשת המקלל, שכן שתי פרשיות אלו מתייחסות אחת לשניה באופן של זה לעומת זה. פרשת המועדים מורה על המעלה העליונה של המצאות האדם במקומו. לעומת זאת, פרשת המקלל מתארת את הצד שכנגד אותה מעלה עליונה. פירוט העונש החמור של המקלל, בא לעורר אותנו להתרחק מאותו חטא – התרחקות מבחינת המקלל אשר "מעולמו יצא", והתחברות והשתייכות להארת המועדים הקדושים, בבחינת "אל יצא איש ממקומו"!

על יציאת האדם ממקומו ותוכנו. וזה הוא טעם דברי רבי לוי – שדרש מהמלה "ויצא", כי מחמת חומר חטאו, יצא המקלל ונעדר ממקומו, ונעתק משורשיו.

"ומתציתא אמרה: מביית דיני של משח יצא מחוייב"

משפעות הדעה השלישית, שפסק הדין – שלא מגיע לו חלק ונחלה בישראל, גרם לו למקלל לחוש שניטלה ממנו בחינת 'מקומו' בכלל ישראל. הרגשה זו של נפילה ואיבוד 'מקום', גרמה לו לנפילה נוספת – לאבד את החינה של 'מקום' שבו שייכת לו. שכן, כשאדם מגלה שאין לו שייכות למקום שהוא חשב להיות, אזי דרש ממנו מאמץ מיוחד למצוא ולהקלט במקומו האמיתי, כדי שלא יאבד גם את בחינת מקומו האמיתי לחלוטין.

"רבי ברביה אמר מפרשה שלמעלה יצא"

לדעת רבי ברכיה: פרשת לחם הפנים הוא הדבר שגרם לו למקלל לצאת ממקומו.

הנה הנמרא מתארת את חוס הגודל שנגעשה בלחם הפנים וז"ל (וינא כיא עיניא): "דאמר רבי יהושע בן לוי: נס גדול היה נעשה בלחם הפנים סלקו כסדרו שנאמר לשום לחם חם ביום חלקו" לחם הפנים שהיא נשאת חמה כיום חלקו.

ביאור הדבר הוא כך ועל פי שפת אמת אמור תרני"ו, ככל שדבר מחובר לשורשו ומקורו, חרי הוא נשאר במצבו ההתחלתי ולא חלה בו שום השתנות. אכן זה הוא סוד נס לחם הפנים – שעל ידי עבודת הכתנים – שקישרו אותו למקורו ולשורשו, נשאר מצבו ביום חלקו כביום סדרו.

מעשה לחם הפנים הינו סמל לכלל ההשפעות המושפעות בעולם, שעל ידי עבודת לחם הפנים קישרו הכתנים הקדושים את כלל ההשפעות המושפעות בעולם – לשורשים למעלה.

נמצא, כי בחינת לחם הפנים במקדש הורחה על הכוח להידבק בשורש, במקודה הפנימית, ולשאוב ממנה חיות וקיום מתחדש.

1. ביאור משפעות הדבר, שחקיי"ה בקרא "מקומו של עולם". פירוש, שכל דבר הנמצא בעולם יש לו מקום וסיבה לקיום תמצאי - בחיותו מגלה פן מסוים של מלכות שמים. לעומת זאת הקללה באה כדי לנטל כבוד שמים, בר מיין. ובכן המקלל חרי הוא מאבד את בחינת מקומו, וכות קיומו, בבחינת "יצא ממקומו" ועוד, ששרש ענין הקללה הוא ההתנתקות לבחינת 'מקומו של עולם', שהיא באה להתנדד ולכשל אותה בחינת שחי' הוא הסיבה הראשונה לכל נמצא, וכל חעולם נברא כדי ללות את החדו. ואין לך יצוא ממקומו יותר מזו. וחפן.

מאמר ס"ו / נספח

המקלל

בשלהי פרשתנו, אחרי פרשת השבת והמועדים, מספרת לנו התורה על חטא המקלל ועניו:

יִצְחָק בֶּן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית הָיָה בֶּן אִישׁ מִצָּרִי בְּחֹרֶן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּצֵא בְּמִלְחָה בֶּן יִשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ יִשְׂרָאֵלִית. וַיִּקַּח בֶּן יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵלִית אֵת חַשֵּׁם בְּקָלֶל... וַיִּקְבְּוּ כָּל דְּשִׁקְיָנָיִם אֶת יִרְיָהוּם עַל לִאשׁוּי קְרָבָה אֹתוֹ כִּל הַעֲרֵד" (ויקרא כ"ד - י"ד).

חקשר והמשותף בין הפרשת המועדות לפרשת המקלל – צריד עיין.

מעולמו יצא

פטר הדבר יובחר לנו בסייד, על פי דברי רבותינו שדרשו וביארו את מלת הסתתרה של פרשת המקלל – "ויצא" (פנבא ברש"י ויקרא כ"ד י'):
יִצְא בן אשה ישראלית' – (ח"כ) מדיבן יצא? רבי לוי אמר מעולמו

יצא, רבי ברכיה אמר מפרשה שלמעלה יצא – לולא ואמר ביום השבת יערבנו, ודד' הסל' לאביל פת המה בכל יום של משא פת צוננת של השעה ימים בהמה. ומתניתא אמרה, מביח דינו של משח יצא מחוייב – בא ליטע אהלו בחור מתוך דן, אמרו לו: מה סיכך לבא? אמר להם: מבני דן אני. אמרו לו (במכור כ'): איש על תל' באותה לפת אותם כחיה. ונכס לפת דינו של משח יצא מחוייב – עמר גרף"

כדוע, כל דרשות חז"ל יש לחם נגיעה עם עיקר תוכן המילים שעליהם מוסבת דרשותם. ואומנם דבריהם כאן טעונים הסבר – כיצד דרשותם מתבארת וקשורה לתוכן המלה "ויצא"?

"מעולמו יצא"

נתחיל בביאור דברי רבי לוי האומר – מעולמו יצא. דרשתו מביארת ואף מוכרחת על פי מה שהתבאר לנו לעיל (במאמר הקודם) – שהמלה יצא, מורה